

[Ib Christensen]

kan der ikke tillægges hr. Lasse Budtz' ord særlig vægt.

Hr. Stinus var inde på en væsentlig side af baggrunden for det, der er sket i Tyrkiet, idet han omtalte den terror, der herskede i Tyrkiet indtil militærkuppet. Det har hr. Stinus fuldstændig ret i. Det er en del af sandheden omkring Tyrkiet og en del af sandheden, man ikke skal se bort fra. Men det skal tilføjes, at hvis man ser bort fra det, der var baggrunden for den terror, der var i Tyrkiet, og altså også egentlig baggrunden for, at man nu har et militærdiktatur i Tyrkiet, så får man heller ikke den fulde sandhed.

Den fulde sandhed er jo, at der var en reel arbejdsløshed på op mod 40 pct. i Tyrkiet og stadig væk er det. Til den fulde sandhed hører også, at der er et uløst jordproblem med en helt vanvittig jordspekulation, således at der er den yderste bolignød og forarmelse i det tyrkiske samfund. Det er det, der giver baggrund for terroren.

Derfor er det noget i retning af at bekæmpe symptomer, når man blot slår terroren ned, men ikke løser de grundlæggende sociale og økonomiske problemer. Det har overhovedet ikke været fremme, at det er disse problemer, som er den egentlige baggrund for, at situationen er, som den er i Tyrkiet. Sandheden må altså med.

Jeg vil i øvrigt takke ministeren for redegørelsen, men sige, at jeg kunne nok ønske mig klare linjer på forskellige områder.

Jeg skal slutte med at sige lidt om noget, ministeren også kom ind på, nemlig det økonomiske samarbejde i EF. Ministeren taler til fordel for en styrkelse af det økonomiske, valutariske og energimæssige samarbejde i EF. Det kan ikke komme bag på regeringen, at vi ikke er enige med ministeren. Vi mener netop, at de valutariske bindinger til EF i virkeligheden er en af årsagerne til, at vi i dag har en arbejdsløshed, der er foruroligende stor: 190.000 arbejdsløse med udsigt til endnu flere arbejdsløse.

Det forhold har gjort, at vi har afskåret os fra det styringsmiddel – middel til at komme over krisen – som en selvstændig dansk valutapolitik ville have været. Det betyder så, at man må bruge resterende elementer til at styre krisen, først og fremmest en stram finanspolitik med de følger for beskæftigelsen, vi ser.

Denne valutabinding af kronen til D-marken, som det i realiteten er, har betydet en katastrofe for dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Derfor synes vi, at mere af den most ved hensyn til en total gennemførelse af den økonomiske monetære union – for det er jo det, der er tale om, det fremgår også klart af papirerne – ikke lige er det, der vil gavne det danske erhvervsliv og den danske beskæftigelse.

Hvad angår landbrugsordningerne, som stadig væk er det væsentligste inden for det økonomiske og erhvervsmæssige samarbejde i EF, behøver vi blot at se på landbrugets situation i dag. Det er i De europæiske Fællesskaber, Danmarks landbrugspolitik i dag fastlægges. Regering og folketing har ikke meget at kunne gøre undtagen måske at komme med noget ambulancehjælp, som egentlig også er i strid med Romtraktaten. Det er EF, der fastlægger disse ting, og der er sket et forløb nøje svarende til det, som navnlig retsforbundet, men også andre EF-modstandere sagde før 1972 ville ske med landbruget: når de såkaldte fordele var opspist og kapitaliseret, kom de nyetablerede landmænd til at sidde, som de sidder i dag. Hvert et ord, vi har sagt på det område, har slået til. Vi beklager det for landmændenes skyld, men det er realiteten.

Den kamp, som den danske regering nu fører på det område, er en defensiv kamp. Ministrene må tage rundt til Haag og formentlig til Rom og andre hovedstæder for at prøve at skabe et værn over for den enighed, der måske er ved at blive etableret mellem Storbritannien, Vesttyskland og Frankrig om en ændring af landbrugspolitikken på et sådant område, så de sidste, tvivlsomme danske EF-fordele ved landbrugspolitikken falder til jorden.

Det er en defensiv kamp, som den danske regering er dømt til at tabe. Det er kun et spørgsmål om tid, fordi de europæiske landbrugsordninger er brudt sammen. Der findes ingen løsning på det, medmindre man ændrer dem totalt og på en måde, som vil skade umiddelbare danske interesser overordentlig hårdt.

Til sidst skal jeg om det dagsordensforslag, som er fremsat af fremskridtspartiet, sige, at det må vi gå imod. Dermed har vi hverken udtalt sympati for hr. Reagan eller for arbejdsministeren, men vi synes ganske